

מסכת סוכה

פרק ד

- א.** לולב וערבה, ששה ושבעה. הילל והשנה, שמנה. סכה וגסכה חמוצים, שבעה. והקליל, חמשה וששה:
- ב.** לולב שבעה כיצד, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, לולב שבעה, ושאר כל הימים, ששה:
- ג.** ערבה שבעה כיצד, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה:
- ד.** מכות לולב כיצד. יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, מוליכין את לולביהם להר הבית, ומהנין מקבלין مكان וסודרין אותם על גב האצטבא, והזקנים מביחין את שלחן בלשכה. ומלאדים אותם לזרם, כל מי שמניע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה. ולאחר מכן ובאיו, מהנין זורקין אותם לפניהם. והוא מסתפין ומכוון משכימין ובאיו, מהנין זורקין אותם לפניהם. והוא מסתפין ומכוון איש את חבירו. וכשראוי בית דין שבאו לידי סכה, התקינו שישתא כל אחד ואחד נוטל בביתו:

ה. מצות ערבה כיצד, מקום היה למטה מירושלים, ונקרא מזא. יורדין לשם ומלקטינו משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותו בצד המזבח, וראשיהם כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אנה ה' הושיעה נא, אנה ה' הצלחה נא. רבינו יהודה אומר, אני זה הושיעה נא. ואתו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתנו, מה הן אומרים, יפי לך מזבח, יפי לך מזבח. רבינו אליעזר אומר, ליה ולך מזבח. ליה ולך מזבח:

ו. במעיטהו בחול כה מעיטהו בשבת, אלא שישו מלקטינו אותו מערב שבת ומגיחים אותו בגיגיות של זהב, כדי שלא יכמשו. רבינו יוחנן בן ברoka אומר, חירות של דקל קיו מביאין, וחובטין אותו בקרע בצד המזבח, ואתו היום נקרא יום חבות חירות:

ז. מיד הפינוקות שומטין את לוּבֵיכוּ ואוכליין אתרוגינה:

ח. ההליל והשמחה נשנה כיצד. מלמד שחיב אדם בהليل ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג, כשאר כל ימות החג. סכה שבעה כיצד. גמר מלאכל, לא יתר סכתו, אבל מורייד את הכלים מן השמחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג:

ט. נסוך הימים כיitz. אלוּחִית נְשֵׁל זָהָב מִזְקָת שֶׁלּוֹת לְגַם הִיא
מִמְלָא מִן הַשְׁלֹוֹת. הָגִיעוּ לִשְׁעָר הַמִּים, פְּקֻעוּ וְהַרְיעוּ וְתַקְעֻוּ. עַלָּה
בַּכְּבָשׂ וּפְנָה לְשֶׁמְאָלוֹ, שְׁנִי סְפָלִים נְשֵׁל כְּסֶף הִי שְׁם. רַבִּי יְהוֹדָה
אֹמֵר, נְשֵׁל סִיד הִי, אֲלֹא שְׁהִיו מִשְׁחָרִין פְּנֵיכֶם מִפְנֵי הַיּוֹן. וּמְנַקְבִּין
בְּמִין שְׁנִי חַטְמִין דָקָין, אֲחֵד מַעֲבָה וְאֲחֵד דָק, כִּי שְׁיִהו שְׁנֵיכֶם כָּלִין
בְּבֵית אַחַת. מַעֲרָבִי נְשֵׁל מִים, מַזְרָחִי נְשֵׁל יָין. עַרְהָ נְשֵׁל מִים לְתוֹךְ נְשֵׁל
יָין, וּנְשֵׁל יָין לְתוֹךְ נְשֵׁל מִים, יָצָא. רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֵר, בְּלֹג הִיא מִנְסֶה
כָּל שְׁמֶנֶה. וּלְמִנְסֶה אֹמְרִים לוֹ, הַגְּבָה יְהָדָה, שְׁפָעָם אַחַת גַּסֶּה אֲחֵד
עַל גַּבְיוֹ רַגְלָיו, וּרְגָמִיהוּ כָּל הָעָם בַּאֲתָרוֹגִיכָו:

י. כְּמַעֲשָׂהוּ בְּחָלָכָה מַעֲשָׂהוּ בְּשַׁבָּת, אֲלֹא שְׁהִיא מִמְלָא מַעֲרָב שְׁבָת
חַבִּית נְשֵׁל זָהָב שְׁאֵינָה מִקְדָּשָׁת, מִן הַשְׁלֹוֹת, וּמִבִּיחָה בְּלִשְׁכָה.
גְּשִׁפְכָה אוֹ נִתְגָּלָתָה, הִיא מִמְלָא מִן הַכְּיוֹר, שְׁהָיָן וְהַמִּים הַמְּגָלִין,
פָּסוֹלִים לְגַבְיוֹ הַמִּזְבֵּחַ: